

Sygn. akt III KK 53/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 kwietnia 2022 r.
sprawy **A. R.**
skazanego za czyny z art. 280 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 24 września 2021 r., sygn. akt III Ka [...],
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w R.
z dnia 5 lutego 2021 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego A. R. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 września 2021 r., sygn. III Ka (...), Sąd Okręgowy w R. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 5 lutego 2021 r., sygn. akt II K (...), mocą którego A. R. uznany został za winnego popełnienia czynów z art. 190 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z 11 § 2 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 191 § 2 k.k., art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które Sąd

Rejonowy w R. orzekł kary jednostkowe oraz karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności oraz przepadek dowodów rzeczowych.

Od wyroku tego kasację wniósł obrońca skazanego. Wyrokowi Sądu Okręgowego w R. zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, tj.: „art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie dokonanie prawidłowej kontroli instancyjnej wyroku Sądu I Instancji, a w konsekwencji akceptację orzeczenia wydanego z naruszeniem zasady obiektywizmu, akceptację przeprowadzenia dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z jednoczesnym oparciem się na niepełnym materiale dowodowym, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, bezzasadną odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom Skazanego, wysunięcie z materiału dowodowego wniosków z niego nie wynikających, co doprowadziło do nieuprawnionego braku rozstrzygnięcia na korzyść Skazanego nie dających się usunąć wątpliwości, poprzez:

1. odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom Skazanego w zakresie w jakim wskazał on, iż nie sprzedawał narkotyków małoletniemu A. K., jedynie z tego powodu, iż wyjaśnienia Skazanego nie korespondują z zeznaniami A. K., a ponadto z uwagi na bezzasadne przyjęcie, że znalezione w miejscu zamieszkania babki Skazanego przedmioty świadczą o tym, iż Skazany zajmował się dystrybuowaniem narkotyków,
2. odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom Skazanego, zgodnie z którymi szafka dostosowana (rzekomo) do uprawy marihuany nie znajdowała się w jego posiadaniu, a w konsekwencji przyjęcie tego faktu za podstawę rozstrzygnięcia, podczas gdy okoliczność ta nie miała odzwierciedlenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie,
3. naruszenie zasad logiki tj. poprawności rozumowania i wnioskowania poprzez przyjęcie, iż z faktu znajdowania się w mieszkaniu babki Skazanego przedmiotów służących (rzekomo) do wytwarzania narkotyków wynika wniosek, iż Skazany sprzedawał narkotyki, w sytuacji gdy, nie można jednoznacznie z takiego ustalenia wyprowadzić takiego wniosku;
4. pominięcie badania motywów Skazanego przy popełnieniu czynu

polegającego na zaborze mienia pokrzywdzonej K. C., wskazujących na zamiar Skazanego tj. jako dotychczasowe stosunki łączące Skazanego z pokrzywdzonymi oraz okoliczności czasu, miejsca, sposobu działania Skazanego, w sytuacji gdy takie ustalenia nie przesądzą jeszcze o zamiarze Skazanego do popełnienia przestępstwa;

5. ustalenie, iż do urazu prawej dłoni K. C., powodującego bolesność doszło wskutek działań przemocowych Skazanego, podczas gdy okoliczność ta nie znajduje odzwierciedlenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności materiał dowodowy powołany na tę okoliczność nie wskazuje jednoznacznie, iż obrażenia pokrzywdzonej powstały z uwagi na zachowanie Skazanego, a jedynie że mogły powstać w wyniku tego zachowania,
6. dowolne ustalenie, że pokrzywdzone D. O., K. K. i E. K. obawiały się zapowiedzi Skazanego przestępczego działania w momencie ich wypowiedzenia przez Skazanego, podczas gdy wyrażone obawy pokrzywdzonych nie korelują czasowo z chwilą wystąpienia zachowania Skazanego."

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w R. wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie warto przypomnieć, że zgodnie z dyspozycją art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Ponadto, na podstawie art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy wszakże kasacji opartej na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k. Zgodnie zaś z utrwalonym

orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista bezzasadność kasacji ma miejsce w sytuacji, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, że nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym (zob. postanowienie SN z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt V KK 397/17). O zasadności samej kasacji nie przemawia także co oczywiste sama ilość podniesionych zarzutów, lecz jedynie ich trafność.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w kasacji stwierdzić należy, że zarzucono w niej błędną, pobieżną ocenę zarzutów apelacyjnych, z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, dowolnej oceny i ustaleń przyjętych przez sąd I instancji. Wbrew twierdzeniom skarżącego analiza skarżonego wyroku Sądu Okręgowego wskazuje jednak, że ocena wyrażona przez sąd odwoławczy jest prawidłowa, zawiera odniesienie do zarzutów postawionych w obu apelacjach, odnosi się do nich konkretnie oraz wskazuje na powody i motywy dla których sąd ich nie podziela, a uznaje prawidłowość ustaleń i ocen Sądu I instancji. W tym w szczególności analiza ta odnosi się do kwestii charakteru i oddziaływania gróźb karalnych na pokrzywdzonych, zachowania skazanego wobec tych osób, zachowanych treści wiadomości tekstowych, wiarygodności zeznań świadków i ich motywacji, oceny realności gróźb, w tym w odniesieniu do wyroku w którym Sąd I instancji uniewinnił oskarżonego od innych stawianych mu podobnych zarzutów gróźb bezprawnych, faktu dokonania rozboju i jego okoliczności, ukrycia telefonu na strychu wraz z urządzeniami i rzeczami takimi jak podłączona do prądu szafka do uprawy, faktu jej ukrywania, narzędzia, zniszczenia samochodu, wymuszania zwrotu wierzytelności od małoletniego, wiarygodności jego zeznań oraz zeznań jego matki, wreszcie oceny zgromadzonych dowodów w ich wzajemnej relacji, w tym także w kontekście prawidłowości oceny wyjaśnień oskarżonego, oraz wreszcie do ogólnej oceny prawidłowości postępowania Sądu I instancji. Uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego nie jest zwarte, lecz w istocie obszerne i szczegółowe, odniesiono się w nim do wszystkich kwestionowanych w apelacjach ustaleń, czyniąc to zgodnie z wymogami art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. Jednocześnie, treść kasacji, poza formalnie podniesionym zarzutem wadliwej kontroli odwoławczej zawiera w istocie zarzuty wskazujące na próbę wywołania

ponownej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w tym m.in. zamiaru jakim kierował się skazany dokonując rozboju, braku podstaw do odczuwania przez pokrzywdzone obawy z jego strony, braku udzielania małoletniemu środków odurzających. W istocie swej zarzuty te stanowią przede wszystkim kolejną próbę wywołania polemiki z ustaleniami przyjętymi w niniejszej sprawie, tym razem jednak skierowano je przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego. Żaden z tych zarzutów nie wskazuje jednocześnie jednak na wystąpienie rażącego naruszenia przepisów postępowania, a jedynie na dążenie do wywołania kolejnej trzeciej instancji dla podważenia ustaleń faktycznych w sprawie. Tak sformułowane zarzuty nie mogą w trybie postępowania kasacyjnego stanowić skutecznej podstawy zaskarżenia i wskazują na oczywistą bezzasadność kasacji także w tym zakresie.

Mając na względzie sytuację skazanego A. R. Sąd Najwyższy zdecydował zwolnić go z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji.